

Arrest

nr. 209 145 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampsiaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht en zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. In haar nota met opmerkingen roept verweerder een exceptie van onontvankelijkheid in. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich slechts op voor zover aan alle schorsingsvoorwaarden zou zijn voldaan hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker zet zijn ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“Verzoekende partij verwijst naar de argumenten hierboven aangehaald en vraagt Uw Raad deze alhier voor herhaald te willen aanzien.

Een schending van bovenstaand middel, maakt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel eveneens bewezen is.

Gezien een mogelijk nadeel voldoende is, kan niets anders dan geoordeeld worden dat er geen discussie bestaat over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De motieven in de bestreden beslissing kloppen niet en zijn gebaseerd op een situatie die niet overeenstemt met deze van verzoekende partij en in elk geval onvolledig is.

Verzoekende partij begrijpt ook niet waarom hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om vrijwillig het land te verlaten.

Zijn dochter is nu nog steeds in Duitsland terwijl hij het hoederecht heeft over de dochter.

De relatie met de moeder van de dochter is niet meer en verzoekende partij heeft het hoederecht gekregen.

Een spoedige terugkeer naar Duitsland is dan ook noodzakelijk om te vermijden dat het kind hem door de jeugdrechter (Jugendamt) wordt ontnomen, reden waarom verzoekende partij dit ook vrijwillig wil doen. Verzoekende partij verwijst hieromtrent naar zijn stuk 5.

Bovendien kan het niet opgaan dat er een inreisverbod van wel 3 jaar wordt opgelegd zonder op de hoogte te zijn van alle gegevens van het dossier.

Verzoekende partij heeft familie in België en wil de mogelijkheid behouden om deze te kunnen bezoeken.

Bovendien heeft hij niets met de strafrechtelijke feiten te maken, was hij pas op 17.08.2018 in België toegekomen ... (verzoekende partij verwijst naar de argumenten hierboven reeds aangehaald).

Zoals reeds aangekaart, een schending van de bovenaangehaalde middel zal automatisch moeten leiden tot de conclusie dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is.

Gezien een mogelijk nadeel voldoende is, kan niets anders dan geoordeeld worden dat de er geen discussie bestaat over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.”

Er dient te worden benadrukt dat een loutere verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, niet volstaat (cfr. RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door verzoeker aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn dochter nog steeds in Duitsland is, hij het hoederecht heeft over zijn dochter en een spoedige terugkeer naar Duitsland noodzakelijk is om te vermijden dat het kind hem door de jeugdrechter wordt ontnomen, zodat hij bereid is om vrijwillig terug te keren naar Duitsland, merkt de Raad het volgende op.

De vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel houdt in dat verzoeker aannemelijk dient te maken dat de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen dient te worden bevolen om reden dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van deze beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In casu beoogt verweerder een overdracht van verzoeker aan Duitsland. Dit blijkt zowel uit de bestreden verwijderingsbeslissing als uit het verzoek tot overname van 3 september 2018 gericht aan de Duitse autoriteiten. Verzoeker betwist dit gegeven ter terechtzitting niet, maar geeft aan dat hij zo snel mogelijk wenst terug te keren naar Duitsland en hiervoor het akkoord van de Duitse autoriteiten niet wenst af te wachten.

In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker niet dat een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij familie heeft in België en de mogelijkheid wil hebben om deze te bezoeken, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bestreden inreisverbod zich opdringt, merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker in België familieleden heeft die behoren tot zijn kerngezin. Er blijkt niet dat er sprake is van concrete afhankelijkheidsbanden tussen hem en zijn familieleden in België. Hij verduidelijkt zelfs niet om welke familieleden het precies gaat. In deze omstandigheden blijkt in geen geval dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Aan de hand van zijn betoog dat hij niets te maken zou hebben met de hem ten laste gelegde strafrechtelijke feiten en hij pas op 17 augustus 2018 naar België is gekomen, toont verzoeker verder andermaal niet aan welk moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dan dreigt bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Verzoeker beroept zich in zijn enig middel nog op een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Een concrete uiteenzetting van de wijze waarop artikel 3 van het EVRM zou worden miskend bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen ontbreekt evenwel. Een ernstig grief ontleend aan dit verdragsartikel blijkt dus geenszins.

Wat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad verder dat – zoals ook wordt beoogd door verzoeker – verweerder hem wenst te verwijderen naar Duitsland. Hij wacht enkel op het akkoord van de Duitse autoriteiten om een effectieve overdracht uit te voeren. Niets wijst erop dat dit niet op zeer korte termijn mogelijk zal zijn, waarna verzoeker kan worden herenigd met zijn dochter in Duitsland. Hij geeft zelf ook aan dat hij beschikt over de vereiste documenten om zich naar Duitsland te begeven, zodat niets een snelle overname door Duitsland in de weg lijkt te staan. Het door verzoeker aangebrachte stuk van een medewerker van een organisatie die door de jeugdrechter in Duitsland is belast met het toezicht op zijn kind leert ook dat dit kind ondanks verzoekers afwezigheid geenszins geheel aan haar lot is overgelaten. Zo blijkt hieruit bijvoorbeeld dat het kind vorige week werd ingeschreven op school. Er blijkt uit dit schrijven op zich ook niet dat verzoeker op korte termijn uit zijn hoederecht dreigt te worden ontzet. In deze omstandigheden blijkt geen schending van verzoekers recht op een gezinsleven met zijn dochter die in Duitsland verblijft als gevolg van de bestreden beslissingen. De bestreden verwijderingsbeslissing beoogt net een verwijdering naar Duitsland, alwaar verzoeker zich kan herenigen met zijn kind, en dit op een zo kort mogelijke termijn.

In de situatie dat Duitsland een overname van verzoeker, en dus de toegang van verzoeker tot zijn grondgebied, alsnog zou weigeren, kan de Raad ook enkel opmerken dat het eventuele gebrek aan eerbiediging van het recht op een gezins- of familieleven van verzoeker dat hiervan het gevolg is, in geen geval toerekenbaar is aan de Belgische overheden of het gevolg is van de bestreden beslissingen. Het is niet aan de Belgische overheden om in de plaats van de Duitse overheden te bepalen wie zij al dan niet toelaten tot (een verblijf op) hun grondgebied.

Het gegeven dat verzoeker wordt verhinderd om zelf uit eigen beweging de bestreden verwijderingsbeslissing ten uitvoer te leggen, is bovendien enkel het gevolg van de vasthouding. De Raad heeft ter zake geen enkele bevoegdheid.

Verzoeker wijst verder weliswaar op de aanwezigheid van enkele familieleden in België, maar hij verduidelijkt deze familiebanden niet en toont al zeker niet aan dat deze relaties dan worden gekenmerkt door een bijzondere band van afhankelijkheid, vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker het contact met deze familieleden dan niet kan onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en deze familieleden hem dan niet op regelmatige basis kunnen bezoeken.

Verzoeker maakt een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM dus evenmin aannemelijk.

Artikel 13 van het EVRM kan ten slotte, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november

2007, nr. 177.451). Zoals volgt uit de voorgaande bespreking, blijkt niet dat verzoeker een ernstige grief ontleend aan een bepaling in dit verdrag aannemelijk maakt.

Met het aangevoerde betoog wordt bijgevolg op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker met enig concreet gegeven of overtuigend argument aangetoond.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS